

Ιεροσολύμων Θεόφιλος: Καλούμαστε να συνεχίσουμε να βαδίζουμε στα ίχνη του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Πανηγυρικά και σύμφωνα με την εκκλησιαστική τάξη τιμήθηκε εχθές 23 Οκτωβρίου/5 Νοεμβρίου 2025 η μνήμη του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου στον Καθεδρικό ναό που τιμάται επ' αυτού, ο οποίος βρίσκεται μεταξύ της Αγιοταφικής Αδελφότητας και του Πανιέρου Ναού της Αναστάσεως στα Ιεροσόλυμα.

Η ημέρα αυτή αποτελεί την Θρονική εορτή της Σιωνίτιδος Εκκλησίας καθώς ο Άγιος Ιάκωβος υπήρξε ο πρώτος της Επίσκοπος. Των ιερών ακολουθιών προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Έλαβαν μέρος Αγιοταφίτες Αρχιερείς και πατέρες.

Κατά την ομιλία του προς το εκκλησίασμα ο Μακαριώτατος τόνισε ότι οι διάδοχοι του Αγίου Ιακώβου καλούνται να συνεχίσουν να βαδίζουν στα ίχνη Του, ο οποίος

λόγω τε και έργω αγωνιζόταν τον καλόν αγώνα της πίστεως.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος και οι συλλειτουργοί Αρχιερείς και Ιερείς ανήλθαν στα δώματα του Ιερού Ναού των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης. Κατά την ομιλία του εκεί ο κ.κ. Θεόφιλος τόνισε ότι κατά την ημέρα αυτή: *“Δικαίως αγάλλεται η αγία ημών των Ιεροσολύμων Εκκλησία επί τη μνήμη του θεσπεσίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, διότι το γεγονός τούτο αφορά εις τον θεσμόν της Εκκλησίας, τον τεθεμελιωμένον επί του απολυτρωτικού αίματος του σταυρωθέντος Χριστού αφ’ ενός και του συγκροτουμένου υπό του Αγίου αυτού Πνεύματος αφ’ ετέρου”*.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων ανέφερε ότι οι διακονούντες την Εκκλησία του τόπου του σταυρικού πάθους, της τριημέρου ταφής και της Αναστάσεως του Σωτήρος ημών Χριστού, καλούνται να φανούν πιστοί της κλήσεως αυτής.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιεπισκοπής:

Τὴν Τετάρτην, 23ην Οκτωβρίου/5ην Νοεμβρίου 2025, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς τὸν Καθεδρικὸν ἐπ’ ὀνόματι αὐτοῦ Ναὸν, τὸν κείμενον μεταξὺ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀποτελοῦντα τὸν ἐνοριακὸν Ναὸν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος τιμᾶται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ μνηστορος, ἐκ γυναικός, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὶν νυμφευθῆ τὴν Παρθένον· ἐπομένως δέ ἐλέγετο καὶ αὐτῆς υἱὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, ὡς καὶ Αὐτοῦ νομιζομένου υἱοῦ τοῦ Ἰωσήφ. (Ματθ. 13,55). Κατ’ ἄλλους δέ ἦν ἀνεψιὸς μὲν τοῦ Ἰωσήφ, υἱὸς δέ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κλεόπα ἢ Κλωπᾶ, τοῦ καὶ «Ἀλφαίου» καλουμένου. Ἐχειροτονήθη δέ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὡς ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ Καθολικῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ, εἶναι ὁ ὁμολογήσας τὸν Κύριον ὡς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦτο κρημνισθεὶς ἀπὸ τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων.

Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὡς ἱερομάρτυρος προεξῆρξε τοῦ Ἑσπερινοῦ ὡς χοροστατῶν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καὶ τῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πρεσβυτέρων Χαραλάμπους Μπαντούρ καὶ Γεωργίου Μπαράμκη καὶ μετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, καὶ Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, καὶ τῶν Ἱερέων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πρεσβυτέρων Γεωργίου, Χαραλάμπους καὶ Νεκταρίου, ψαλλόντων ἑλληνιστί δεξιὰ τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως διακόνου π. Εὐσταθίου μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών καὶ ἀριστερά ἀραβιστί τῆς χορωδίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὑπὸ τόν κ. Ριμόν Κάμαρ, παρουσίᾳ τῆς Προξένου τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου κ. Ἄννης Μάντικα, ἐν συμμετοχῇ μελῶν τῆς ἐνορίας, μοναζουσῶν καὶ πολλῶν ἄλλων.

Πρὸς τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν· ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ᾖτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι», (Ἰακ. Α΄, 1-4) ἐπιστέλλει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ, τῷ ἐπωνύμῳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος ἀνεδείχθη πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων χειροτονηθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ πρῶτος τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἔγραψε καὶ ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ διδαχθεὶς.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἐν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ θείου Πνεύματος φωτισθείς, ὥφθη, ὡς ζηλωτῆς τῆς εὐσεβείας τοῦ Μυστηρίου, δηλονότι τῆς Θείας Οἰκονομίας τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καὶ ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ μητέρας τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ θεῖος Παῦλος ἐπικαλεῖται τὸ κύρος τὸ πνευματικὸν τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ἠγεῖτο τῆς πρωτοχριστιανικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος μετὰ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἰωάννου, ὀνομάζων αὐτὸν στῦλον. «Καὶ γνόντες (οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι) τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι, Ἰάκωβος καὶ Κηφᾶς καὶ Ἰωάννης, οἱ δοκοῦντες στῦλοι εἶναι, δεξιᾶς ἔδωκαν ἐμοὶ καὶ Βαρνάβᾳ κοινωνίας, ἵνα ἡμεῖς εἰς τὰ ἔθνη, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν περιτομήν», (Γαλ. 2,9) λέγει ὁ θεηγόρος Παῦλος.

Εἰς τὴν καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολὴν ὁ ἅγιος Ἰάκωβος προτρέπει τοὺς προσελθόντας εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, ἵνα ἔχωσιν ὑπομονὴν ἐν ταῖς θλίψεσιν καὶ τοῖς πειρασμοῖς, λέγων: «Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν», (Ἰακ. 1,2-3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὅταν ἡ πίστις ἡμῶν δοκιμάζεται ἀπὸ θλίψεις καὶ πειρασμούς, τότε ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἀσφαλὴς καὶ σταθερά, ὡς ἐρμηνεύει ἐν προκειμένῳ ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος λέγων: «Χαρᾶς δὲ πάσης οἱ πειρασμοὶ παραίτιοι τοῖς σπουδαίοις, ὅτι τὸ δοκίμιον αὐτῶν διὰ τούτων γίνεται φανερόν». Ὁ δὲ σοφὸς Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν Χριστῷ πίστιν λέγει: «Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ... οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμήν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν», (Ρωμ. 5, 1-5).

Αἱ θλίψεις καὶ δοκιμασίαι εἶναι αἱ φυσικαὶ τραχύτητες / σκληρότητες καὶ τὰ δεινά, τὰ ὅποια ὁ θεῖος Παῦλος θεωρεῖ ὡς ἀναπόφευκτον κλῆρον τοῦ Χριστιανοῦ. Ἡ δοκιμασία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀναδεικνύει τὸν γνήσιον ἀκόλουθον τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος παρομοιάζεται μέ τὸν σπόρον, ὁ ὁποῖος «ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου καρπὸν», (Ματθ. 13,8).

Δι' ἑτέρας καὶ πάλιν παραινέσεως ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐπισημαίνει τὴν δύναμιν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπομονῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις ἡμῶν λέγων: «Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», (Ἰακ. Α',12).

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐκθέτων τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι μακάριος ὁ ὑπομένων πειρασμόν, λέγει: «Γενήσεται οὗτος, ἀθλητικῶς ἄγων τὸν ἀγῶνα,

δόκιμος ἀνὴρ διὰ πάντων γεγυμνασμένος». Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ δοκιμασία τῶν πειρασμῶν κατήρτισε καὶ ἀπέδειξε τὸν ὑπομένοντα τὸν πειρασμόν, σταθερόν, γνήσιον καὶ διὰ τοῦτο ἀρεστὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀπώτερος σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ ὑφιστάμεθα τὰς θλίψεις καὶ τὰς στενοχωρίας εἶναι νὰ καταστῶμεν δόκιμοι, ἵνα εἰς τὸ τέλος βραβεύσῃ ἡμᾶς μὲ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

Ὁ δὲ «στέφανος τῆς ζωῆς» (Ἰακ. Α, 12) εἶναι στέφανος ἐπαγγελίας, στέφανος, τὸν ὁποῖον ὑπόσχεται ὁ Θεὸς εἰς τὸν νικητὴν ὡς ἀνταμοιβὴν αὐτοῦ. «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσιν», (Ματθ. 24, 35), λέγει Κύριος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ εἶδος «τοῦ στεφάνου τῆς ζωῆς», ἅς ἀκούσωμεν τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον λέγοντα: «Ζητεῖς τίς ἡ ὕλη οὗ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν; Ἔστιν ἅ διὰ μέγεθος θειότητος ὅψει καὶ ἀκοῇ οὐχ ὑπόκειται οὐδὲ ἐπὶ ψιλὴν νόησιν ἀνθρώπου ἀναβέβηκε». Καὶ ἀπλούστερον: «θέλεις νὰ γνωρίζεις τί πρᾶγμα ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεὸς διὰ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν; Ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα ἔνεκεν τοῦ μεγέθους τῆς θειότητος/ ἀγιότητός τους δέν δύναται νὰ ἴδῃ ἢ νὰ ἀκούσῃ ἢ νὰ κατανοήσῃ ὁ ἄνθρωπος».

Ἀναφερόμενος ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῶν θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν λέγει: «δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν», (Ἑβρ. 12, 2). Ἑρμηνεύων τὸν Πάυλειον τοῦτον λόγον ὁ Οἰκουμένιος λέγει: «Ὁ γὰρ παρὼν βίος ἀγὼν ἐστίν· ἀγὼν δὲ κατὰ τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν νοητῶς ἀντιπαλαιόντων ἡμῖν. Τοῦτον οὖν τρέχωμεν καὶ κατορθῶμεν τὸν ἀγῶνα». Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς καθορίζει πῶς πρέπει νὰ διάγωμεν ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι διήνυσαν τὸν ἀγῶνα τοῦτον.

Ἀξιοσημεῖωτον παράδειγμα ἐν προκειμένῳ ἀποτελεῖ αὐτὸς οὗτος ὁ δίκαιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ὁ γενόμενος σύναιμος τοῦ μαρτυρίου τοῦ Χριστοῦ. Λέγομεν τοῦτο, διότι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡγησίππου, ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος ἐθανατώθη ριφθεὶς ἐκ τοῦ ἱεροῦ κάτω, λιθοβοληθεὶς καὶ πληγεὶς διὰ ροπάλων, ὅτε τοῦ ἐζητήθη ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νὰ δώσῃ τὴν μαρτυρίαν περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὡμολόγησεν οὗτος ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ καθήμενος εἰς τὰ δεξιὰ τῆς μεγαλωσύνης.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, καλούμεθα, ἵνα βαδίζωμεν εἰς τὰ ἵχνη τοῦ σήμερον τιμωμένου ἀγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ὁ ὁποῖος λόγῳ τε καὶ ἔργῳ ἠγωνίζετο τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, (Πρβλ. Α' Τιμ. 6, 12). Μετὰ δε τοῦ ὑμνωδοῦ εὐσεβῶς ἀναβοήσωμεν: «Δώρησαι ἡμῖν, Ἰάκωβε θεόπτα, δώρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, καὶ ἀπέλασον τὴν θλίψιν τὴν ἐπερχομένην καὶ ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων». Σὺ δέ, Θεοτόκε, «δίωξον τὸ νέφος τῶν

παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἄχραντε».

Ἐτη πολλὰ εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ συλλειτουργοὶ Αὐτοῦ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς ἀνῆλθον ἐνδεδυμένοι ὡς τὰ δώματα τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀγιοταφίτῶν

καὶ πάντες ἐνδεδυμένοι καὶ ἐν ψαλμῳδίᾳ διῆλθον διὰ τῆς Κεντρικῆς Πύλης καὶ ἔλαβον τὰ ἄρτίδια εὐλογίας παρὰ τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἄρτοποιείου καθηγουμένης μοναχῆς Σεραφείμας καὶ ἀνῆλθον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ηὐχήθη ἔτη πολλὰ διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ὡς ἔπεται:

«Δεῦτε τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα, ἱεροῖς Ἰάκωβον ὕμνοις, ὡς ἱεράρχην καὶ θεῖον κήρυκα, τὸν φερωνύμως Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Ἐκλαμπρότατε Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Εὐφραίνεται σήμερον ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἑορτίῳ σεπτῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναδειχθέντος διαδόχου Αὐτοῦ καὶ πρώτου ἱεράρχου, ἱεράρχου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὕμνωδός: «τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἀδελφός χρηματίσας καὶ διάδοχος καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας καὶ τό μαρτύριον οὐκ ἐπηρεχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε. Αὐτόν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Πρὸς τοῦτο, κατήλθομεν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν τιμίων Ἀγιοταφитῶν Πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν Ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων καὶ διακόνων ἐν τῷ φερωνύμῳ αὐτοῦ Ἱερῷ Ναῷ, τῷ παρακειμένῳ παρὰ τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἐτελέσαμεν Πατριαρχικὴν θεῖαν Λειτουργίαν καὶ προσηνέγκαμεν εἰς τὸν Ἅγιον Τριαδικόν Θεόν, τὸν χαρισάμενον ἡμῖν μαθητὴν καὶ Ἀπόστολον αὐτοῦ δίκαιον ἀλλὰ καὶ ἱεράρχην καὶ ποιμένα καλόν καὶ διδάσκαλον καὶ πιστὸν οἰκονόμον τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν εὐχαριστηρίου εὐχὰς.

Δικαίως ἀγάλλεται ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ θεσπεσίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, διότι τό γεγονός τοῦτο ἀφορᾷ εἰς τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, τόν τεθεμελιωμένον ἐπὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ ἀφ' ἑνός καί τοῦ συγκροτουμένου ὑπὸ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Πνεύματος ἀφ' ἑτέρου. Ὁ θεσμός δέ οὗτος εἶναι κατὰ τόν θεῖον Παῦλον, «Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας», (Α' Τιμ. 3,15). Ὡς τοιοῦτος στῦλος τῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωρίζοντο ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος μετὰ τῶν Ἀποστόλων Κηφᾶ, τούτέστιν Πέτρου καί Ἰωάννου, (Γαλ. 2,9).

Ὁ σύσκηνος τῶν Ἀποστόλων δίκαιος Ἰάκωβος ἀποτελεῖ τόν θεμέλιον λίθον τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄντος ἀκρογωνιαίου λίθου. Καί τοῦτο διότι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐδέχθησαν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τόν Παράκλητον, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὡς ὑπεσχέθη αὐτοῖς ὁ Κύριος λέγων: «Ἐάν ἀγαπᾶτε με, τάς ἐντολάς τάς ἐμὰς τηρήσατε, καί ἐγὼ ἐρωτήσω τόν Πατέρα καί ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τόν αἰῶνα, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτό οὐδέ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς δέ γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει καί ἐν ὑμῖν ἐστί» (Ἰωάν. 1,15-17). Ἀξιοσημείωτος ἐν προκειμένῳ ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου του Δαμασκηνοῦ λέγοντος: «ἐπὶ δέ τοῖς ἁγίοις ἀποστόλους πυροειδῶς κάτεισι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον».

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος ἀναδεικνύεται ὁ ἀναμφισβήτητος Ἐπίσκοπος καί Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς μητρός ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, διό καί ὑμνολογικῶς ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Χαῖρε Σιών Ἁγία, Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον».

Ὁ δέ θεῖος Παῦλος ἀναλαμβάνει τήν ἀποστολήν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἐθνῶν τῇ ὁμοθυμαδόν ἀποφάσει τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις συγκροτηθείσης ὑπὸ τήν προεδρίαν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτης Ἀποστολικῆς Συνόδου ἐν ἔτει τεσσαρακοστῷ ἐνάτῳ (49μ.Χ.). Τό ἱστορικόν τοῦτο γεγονός διὰ τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἐνέχει ὑψίστην σημασίαν, διότι κατωχυρώθη τό ἐν τῷ κόσμῳ διοικητικόν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας, τό ἐγγυώμενον τήν κανονικὴν τάξιν καί τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τό παράγγελμα τοῦ σοφοῦ Παύλου: «Σπουδάζετε τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3). Προσέτι περιεχαράκωσε τήν τῶν Ἀποστόλων ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν, τούτέστιν τήν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς δέ, οἱ διακονοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ τόπου τοῦ σταυρικοῦ πάθους, τῆς τριημέρου ταφῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καλοῦμεθα νὰ φανῶμεν πιστοὶ τῆς κλήσεως ταύτης. Μετά δε τοῦ ὕμνωδου εἴπωμεν: «τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας Σοφέ, ἀδελφὸς ἀνεδείχθης, μαθητῆς καὶ αὐτόπτης, τῶν θείων μυστηρίων, φυγὰς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρί τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς».

...καὶ παρέδωσε τὰς κλεῖδας τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς Ἐπιτρόπους Αὐτοῦ.

